

TESTIMONY ID: 549

AGE: 32

AGE RANGE: 31-35

GENDER: m

MARITAL STATUS: single

REGION: Zhytomyr region

OCCUPATION STATUS: Deoccupied (as of the time of writing)

FORCIBLY DISPLACED: no

EDUCATION: Secondary specialized education

DATE OF TESTIMONY: 2022-06-22

DATE RANGE: 2022 Summer

DESCRIBE YOUR EXPERIENCE OF THE WAR (ENG):

Until February 2022, I had a completely normal life; everything was fixed like everyone: an apartment, a favorite job, a wife, and a child studying at school. I worked in a factory. I could not even imagine that this would happen. I did not see the prerequisites for this. I will say more - when I watched the events in Georgia, I did not really understand the people who left their apartments, houses, and cities. It was not clear to me how you could leave your home. At that time, I did not think I would find myself in such a situation one day. In the winter of 2022, I did not understand what was happening. It was brain-teasing, really crazy propaganda - we were told that Ukraine was attacking its territories, and someone there - "who is not there" - was protecting them. I understood that Ukraine could not shoot at itself. Yes, in some places, there were accusations that people live better in Russia, and it would be good if it were the same in our country. There was a misconception in the city that Russia was good. If it's so good there, pack your bags and go. I felt comfortable and stable in the city until 2022. I could not imagine what it would all lead to. I did not take this circus seriously. I hoped that the Armed Forces of Ukraine would disperse all this. But this did not happen. I was pretty calm about the fact that we had to leave home. I understood such circumstances. But the sadness for what was lost there has not passed to this day. I reacted completely calmly to the news about Russia's preparations for an invasion of Ukraine. On the morning of February 24, my friend's son called my son and said that the war had started. We quickly packed the essentials, and after three hours, we left. When we drove further to a safer city, only then I began to think that our whole life remained in the city, but there was faith that we would return... And so it happened

НОМЕР СВІДЧЕННЯ: 549

ВІК: 32

ВІКОВИЙ ДІАПАЗОН: 31-35

СТАТЬ: чол

СІМЕЙНИЙ СТАН: неодружений/а

ОБЛАСТЬ: Житомирська область

ОКУПОВАНІСТЬ ТЕРИТОРІЙ:
Деокуповані на момент написання

ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА: Ні

ОСВІТА: середня спеціальна

ДАТА ОПИТУВАННЯ: 2022-06-22

Проміжок часу: 2022 Літо

ОПИШІТЬ СВІЙ ДОСВІД ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ:

До лютого 2022 року в мене було абсолютно нормальне життя, як у всіх людей – квартира, улюблена робота, дружина, дитина навчалися у школі – все було налагоджено. Я працював на фабриці. Я навіть припустити не міг, що відбудеться таке. Передумов цьому я не бачив. Скажу більше – коли спостерігав за подіями у Грузії, я не дуже розумів людей, які їхали зі своїх квартир, будинків, міст. Мені це було незрозуміло, як можна покинути свою домівку. Тоді я не думав, що колись сам опинюсь у такій ситуації. Зимом 2022-го я не розумів, що відбувається. Це був розрив мозку, справді шалена пропаганда – нам розповідали, що Україна нападає на свої території, а хтось там – "кого там нема" – їх захищає. Я розумів, що Україна не може стріляти сама в себе.

Так, подекуди були закиди, що в Росії люди краще живуть і було б добре, якби в нас було так само. У місті було помилкове уявлення, що в Росії добре. Якщо там так добре, ну збирай валізу та їдь. Я в місті до 2022 року почував себе комфортно та стабільно. Уявити собі не міг, у що це все виллється. Всерйоз цей цирк я не сприймав. Сподівався, що ЗСУ все це розгонять. Але цього не сталося.

Я досить спокійно ставився до того, що нам довелося покинути домівку. Розумів, що такі обставини. Але сум за втраченим там не минув і досі. На новини про підготовку Росією вторгнення в Україну я реагував абсолютно спокійно. Зранку 24-го лютого син моєї подруги зателефонувала моему синові і сказав, що почалася війна. Ми склали швидко речі першої необхідності, і вже через три години ми поїхали.

Коли ми їхали далі в більш безпечне місто, тільки тоді я почав думати про те, що все наше життя лишилося в місті, але була віра, що повернемося...Так і сталося

COPYRIGHT:

This document is licensed CC BY-NC-ND 4.0. This material may not be redistributed for commercial purposes and may not be altered; no derivatives are permitted. If you wish to redistribute this material, attribution must be given.